מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

רגע לפני מגרש הרוסים

יום שני, ה' בתשרי תשע"ח

בעיצומה של אסיפת המורות צלצל הנייד שלי. מספר הטלפון של גיסי הופיע על הצג. פניי חוורו. "אני חייבת לצאת", מלמלתי ויצאתי, ממהרת לענות לשיחה. "נו מה קורה?" שאלתי. גיסי, זה שטיפל בכל העניינים, היה נרגש. "משחררים אותו למעצר בית", אמר.

משחררים. למעצר. בית.

הרגש שלי נע בין הקלה עצומה לבין בהלה איומה. סוף סוף משחררים אותו, הודו לד', אבל מעצר בית, מה זה ועל מה?

"הביתה? עכשיו?" ניסיתי להתמקד בעובדות. גיסי כחכח רגע בגרונו ולאחר מכן אמר בשקט: "לא. הוא לא חוזר הביתה, הוא ישהה במעצר בביתו של הרב הראשי - הרה"ג רבי דוד לאו שליט"א".

מה?

אין מילים שיוכלו לבטא את גודל התדהמה שחשתי באותם רגעים. מה הקשר? מה פתאום שבעלי יהיה עצור בביתו של הרב לאו? מה רע בבית שלנו?

*

באותם רגעים לא הייתי מודעת לאירועים שהתרחשו בשעות בהן שהה בעלי בבית המשפט. המצב היה כפסע לפני החלטת השופט לשלוח אותו לעשרה ימים של הארכת מעצר במגרש הרוסים. בשלב זה נכנס לתמונה, ירח טוקר שהוא אחד מידידי "מתנת חיים", ומסור בכל לב לענייני העמותה. הוא זה שבתושייה של רגע, פנה לרב הראשי והעלה את הרעיון של חלופת מעצר בבית הרב. רעיון שהיה נשמע הזוי ובלתי הגיוני.

במקביל, פנה אלי ד"ר בלוך, רופאו של בעלי והציע בשם הצוות הנפרולוגי להתגייס לעזרה. עד היום יש בי הכרת הטוב אליהם - אל צוותו של ד"ר בלוך. בשעה ששמו של בעלי עדיין לא הותר לפרסום ובתקשורת הכללית נמסרו רק רמזים "בלתי מזהים" כלל, כגון: "ראש עמותה העוסקת בהשתלות כליה" (כאילו שהיה ארגון נוסף חוץ ממתנת חיים...), הרופאים בבית החולים הדסה קלטו לאן נושבת הרוח וישבו לנסח לשופט מכתב חרום. הם לא נכנסו לדיון לגבי מה שקורה או לא, וגם לא התעסקו עם העובדה שנעשה כאן עוול לאדם צדיק. רק דיווחו עניינית שהרב הבר הינו מושתל כליה וככזה הוא נדרש לתנאים סטריליים, תנאים שמגרש הרוסים לא יכול היה בשום אופן לספק. דווקא בשל העובדה שהמכתב היה כה עניני ונטול אמוציות, לא יכול היה השופט להתעלם.

המכתב הטיל ספק ראשון ברעיון לשלוח את בעלי להארכת מעצר, אך עדיין לא היה לבית המשפט פתרון אחר. מעצר בביתנו לא בא בחשבון מבחינתם, ומעצר אחר יכול היה להיערך רק במגרש הרוסים.

אל תוך חרך ההתלבטות הזה הגיעה פנייתו של הרב לאו. "כבוד השופט, אם אני נאמן עליך, אני מבקש לשחרר את הרב הבר למעצר חילופי (מעצר בית) אצלי בבית", כתב בפשטות, והשופט החליט להיענות.

על הפשטות הזאת, שאפיינה את הפנייה אל בית המשפט כמו גם את כל ההתנהלות בימים הבאים, אני חבה למשפחת לאו הכרת הטוב אין סופית. הרב והרבנית לא הכירו את בעלי הכרות מעמיקה, הם שמעו על ארגון "מתנת חיים" ופגשו אותו כאן ושם באירועים שונים, אבל בהחלט לא היו ממעגל המשפחה הראשונה או מחוג החברים. הם פשוט אנשים בעלי לב יהודי ענק. נדירים במידת ההטבה, גומלי חסדים!

*

לו הייתן שומעות על אדם מקצה הרחוב שנעצר בגין האשמות קשות אשר עדיין לא הותרו לפרסום, מה הייתן אומרות? בטח מצקצקות בלשון ומתפלאות על כך שלא הרגשתן, לא שמתן לב ולא זיהיתן שהאיש אינו תמים כפי שנראה. סביר להניח שלא הייתן פותחות את הבית בפני אותו אדם ובטח שלא הייתן מסכנות את כבודכן ומעמדכן בשביל לעזור לו, הגם שהיה מדובר במי שנחשב לירא שמים גדול.

הרב והרבנית לאו כן עשו זאת.

רב ראשי נחשב במדינה לסגל א', מעמד עליון, ואת מעמדו הוא שם על כפות המאזניים כאשר פנה אל השופט בבקשה לשחרר את בעלי למעצר בביתו. הוא ידע שאם יתברר למפרע שבעלי אכן אשם, כפי שהתקשורת טענה בלהט, אנשים רבים יסתכלו עליו בעיניים עקומות ויתקשו להבין את המעשה, אך הוא לא חשב על כך. עמד מולו אדם בצרה, הוא שמע פעליו והכיר מעט את טוב ליבו, ולא הבין איך אפשר לתת לו לסבול. ברור שחייבים לעזור.

הרב לאו התגייס, שלח פניה דחופה והמכתב שלו גרם לשופט להחליט על שחרור למעצר חלופי תוך חמישים דקות. כעבור כמה דקות יידעו גם את הרבנית ציפי לאו והיא בנדיבות שאינה מובנת מאליה במאור פנים ובשמחה, נתנה את הסכמתה המיידית. רגע לאחר מכן כבר פינו שני ילדים קטנים את חדרם וארגנו אותו לאיש הזר שיגיע לביתם. אני נדרשתי רק לאסוף את עצמי ולארגן שקית ובה פריטים חיוניים שיזדקק להם בתקופת שהותו בביתם.

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפנה לגברת הבר בבקשה להעלות על הכתב מקורות החיים של בעלה ז"ל. יהיו הדברים לזיכוי הרבים ולעילוי נשמתו של אברהם ישעיה בן רב צבי